

ABRAHAM HANS

REGINALD, RIDDER EN REDDER

Baron de Bontink had vuur laten maken in zijn woonkamer. Het weer was omgeslagen en men had trouwens Allerheiligen reeds achter de rug. De baron verwachtte Reginald uit Gent. Hij vond het prettig, dat zijn neef elke zaterdag en ook wel eens op een andere avond bij hem verbleef.

Reginalds vader deed of zijn jongste zoon voor hem niet meer bestond. Oom de Bontink betaalde voor zijn neef alle onkosten van studies en levensonderhoud.

De jonker trad binnen.

«Hier is het gezellig, oom», zei hij na de hartelijke begroeting. «De open haard brandt lustig. Buiten valt een kille regen... soms dacht ik, dat het sneeuw was.»

«Warm u maar goed, Reginald. Ik ben blij dat ge er weer zijt.»

En voor het avondmaal spraken ze over het nieuws. François zou begin december trouwen en op huwelijksreis naar het zuiden van Frankrijk gaan.»

«Hij kan Greta meenemen als kamenierster», merkte de Bontink op.

«Oom, ik heb er altijd nog wroeging over, dat ik die omgang aan mijn ouders verzwegen heb.»

«Zet dat uit uw hoofd. Ge weet, wat ik u gezegd heb. Laat François betijen en het meisje ook.»

De huishoudster kwam de tafel dekken. De Bontink wilde in de woonkamer eten, bij de vlamme haard.

Na de maaltijd speelden oom en neef een partijtje schaak. Er werd gebeld. De huishoudster bracht een brief voor Reginald binnen.

«Een vrouw uit Nevele heeft hem afgegeven, maar ze is onmiddellijk weg gefietst. Ze scheen erg schuw», deelde de huishoudster mee.

Reginald scheurde de omslag open. Hij was ontroerd. Hij voelde dat het een brief was van Paulina. Haastig las hij wat ze schreef. De huishoudster had de kamer weer verlaten.

«O, oom, luister nu eens», zei Reginald met trillende stem.

En hij las voor:

«Lieve Regi,

Bevrijd me. Ik ben opgesloten. Oom en tante en mijn akelige neef zeggen, dat ik zwakzinnig ben. En ik vrees dat ze me ergens in een gesticht zullen stoppen. Het is natuurlijk om me te dwingen die

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

ellendige Maarten te huwen. Ik zit aan de achterzijde, de twee eerste bovenramen links. Ik reken op u en behoud goede moed. Ik ben hier van eergisteren, maar de dienstmeid wil mijn brief laten bezorgen. Ik verwacht u, mijn ridder, mijn redder.

Uw liefhebbende
Paulina».

«De oude manier van onze kastelen», sprak baron de Bontink.

«Maar oom, iemand tegen zijn eigen wil opsluiten en dwingen om te trouwen, dat gaat toch niet!» riep Reginald verontwaardigd uit. «De wet...».

«Men stoort zich niet aan de wet. Jongen, klamp u hier niet aan de wet vast. Als die vrekkige lui Paulina willen opsluiten, doen zij het. En daarom, Reginald, haal Paulina weg, vóór ze in een gesticht geplaatst kan worden, dus vanavond nog. Ze wijst u de weg. Als ge werkelijk van haar houdt verlos ze dan zonder verwijl uit de klauwen van die geldduivel Maarten...».

«Ja, ik moet Paulina weghalen, ge hebt gelijk oom! Maar hoe kan ik het doen?».

«Met een ladder, denk ik. Die moet tegen de muur gezet worden aan de achterkant bij het eerste bovenraam links. Zoals in haar brief aangeduid. Mogelijk hebben die vrekken tralies voor de vensters; ik weet het niet. Neem toch voor alle voorzichtigheid een vijl mee. Ik heb een goede. Het wordt een echte roman, jongen. En ze noemt u al haar ridder en redder, het klinkt wel mooi. Maar ik verzeker u, dat het geluk van dat juffrouwetje op het spel staat. Eens elders opgesloten temt men ze wel».

«Paulina? Nooit!».

«Zeg dat niet. Ge weet niet wat het is, opgesloten te zitten bij zinnelozen, tussen vier muren te verkwijnen. Zelf als krankzinnig beschouwd te worden door ieder, met wie ge dan toch eens spreken moogt. Ge moet uw Paulina nu bevrijden. Maar dan hebt ge meteen een vrouwtje voor het leven gekozen. Weet ge wat, ik ga mee», besloot de baron de Bontink. «En de hovenier vergezelt ons ook».

«O, ik ben er u dankbaar voor».

Wat later reden ze door de duisternis heen...

Baron de Bontink zat in zijn kamer te mijmeren. Reginald was met Paulina naar Engeland afgereisd. Oom en neef hadden de jonkvrouw in die donkere novembernacht langs een raam uit haar kamer gehaald. Toen Maarten het merkte, was het te laat. En nadien had de Bontink hem en zijn vader flink de waarheid gezegd.

Baron de Bontink wist nu al, dat Reginald en Paulina veilig in Kent bij de voogd van het meisje aangekomen waren.

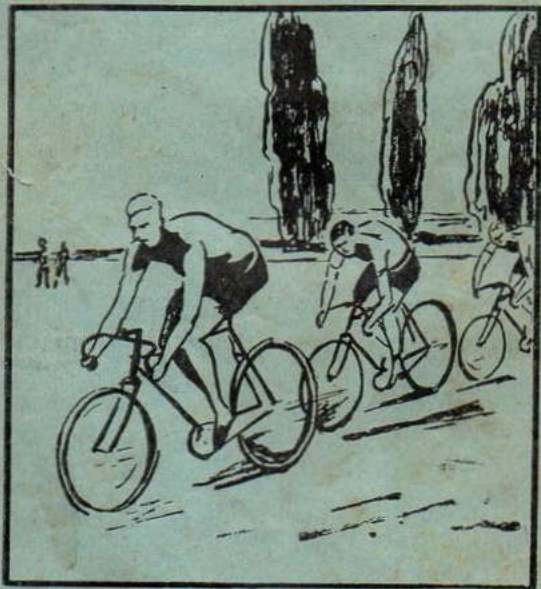
Hij vond het eenzaam en bereurde de afwezigheid van zijn neef. Hij had het gezelschap van de intelligente en spontane jongeman zo leren

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

waarden.

Maar hij kreeg bezoek. De huishoudster diende baron de Porteira aan. De Bontink liet zijn schoonbroeder in de kamer komen.

«Is Reginald nog niet terug?» vroeg de Porteira, met moeilijk ingehouden toorn.

«Zoudt ge niet eerst eens behoorlijk groeten?» merkte de Bontink op. «En dan rustig een stoel nemen, want ik begrijp al dat we een tijdje moeten praten».

«Och, laat ons niet vormelijk zijn. Ik weet alles over de ontvoering van Paulina de Baarne, die zich natuurlijk heeft laten weghalen! En gij staat dat niet alleen toe, maar ge doet er aan mee, natuurlijk om mij te tergen! 't Is ongehoord. Ik vind uw houding beneden alles. Uit wrok, wetens en willens een zoon van adellijke huize zo in de afgrond helpen. Mijn echtgenote is er ziek van».

De Bontink had kalm een sigaar opgestoken.

«Even uitgepraat?» vroeg hij.

«Ik wil weten waar Reginald is?».

«Hij heeft immers Paulina de Baarne ontvoerd! Neem nu ook maar aan, dat hij ergens met haar in een hotel huist... Geloof al het kwaad, dat vreemden u inblazen over uw eigen zoon».

«Ge begrijpt toch wel, dat we in vreselijke ongerustheid verkeren. Ik liet toe, dat Reginald hier woonde...».

«O, natuurlijk... Het is u zoveel geld en zorg bespaard».

«Reginald is toch met Paulina de Baarne weg... een avonturierster».

«Hoon die jonkvrouw niet! Haar oom of haar neef zijn bij u geweest».

«Haar neef, Maarten...».

«En wat dat individu vertelt, is voor u dadelijk waarheid. Zeg mij, wat die huichelachtige en geldzuchtige Maarten u heeft wijs gemaakt».

«Zijn vader had Paulina opgesloten om haar tot meer bezonnenheid te brengen en Reginald en gij zijt haar uit het kasteel te Nevele komen halen en toen is Reginald met haar weggereden. Zo Paulina morgen niet terug is, brengt Maarten die zaak voor het gerecht. Dat moet in elk geval voorkomen worden. Reginald zou zijn toekomst breken. Het is gewoon zedeloos».

«Maarten heeft u niet meegedeeld dat Paulina de Baarne opgesloten werd, omdat ze weigerde aan haar neef, een remedie tegen de liefde, gekoppeld te worden. Begrijpt ge me goed? Dat heerschap, 't akkoord met zijn ouders, wilde Paulina dwingen zijn vrouw te worden, natuurlijk om beslag te kunnen leggen op haar fortuin. Het is klaar, dat een vrolijk, levenslustig en verstandig meisje als Paulina zo een uitgedroogde jonkman niet wil. Ze weigerde dus. En nu had de schone familie het plan opgevat om Paulina in een zinnelozen gesticht te

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

stoppen. Ge zult dat misschien zo erg niet vinden. Gij zijt ook een van die mensen, voor wie alle middelen goed zijn om hun zin door te drijven. Paulina heeft ons een briefje laten bezorgen. 't Was een kreet om hulp. En Reginald en ik hebben haar bevrijd. Uw zoon was haar ridder en redder. Raoul de Baarne en zijn zoon zullen wel wachten om het gerecht in hun misdrijf te betrekken», vervolgde hij. «Als gij en ik zwijgen, hoort de buitenwereld er niets van. Reginald brengt Paulina in veiligheid, en dan keert hij hier terug».

«Maar wat heeft hij met die vrijgevochten meid te maken», riep baron de Porteira nijdig uit.

«Die meid, die jonkvrouw is een eerbaar jong meisje en Reginald heeft haar lief».

«Dat wil ik niet!»

«Ge hebt veel macht en voor de oorlog hebt ge er nog meer gehad, Daniël, maar gij kunt onmogelijk beletten, dat twee jonge mensen elkaar beminnen. Waarlijk, ge moet leren uw wil in te tomen. Ge wilt niet, dat de zonen van uw pachters aan sport doen, ge wilt niet dat uw arbeiders een behoorlijk loon verdienen, gij wilt niet dat uw Ethel van Walter van Orsdam houdt en hij van haar, ge wilt niet dat Reginald andere opvattingen heeft. Er is zoveel, dat ge niet wilt. Meent ge dus waarlijk de nieuwe tijd met uw hand te kunnen tegenhouden?»

De Porteira deed of hij die vraag niet hoorde en zei:

«Mag ik nu eindelijk weten waar Reginald is?»

«O, hij is op 't ogenblik met Paulina de Baarne in Engeland. Daar is de wees tenminste veilig voor de schurken van haar familie. En bezorgd als hij voor haar is, begeleidt Reginald haar».

«Waar is zijn adres?»

«Dat geef ik u niet», antwoordde baron de Bontink kordaat.

«O, ik mag het niet weten!»

«Ik zal u verhinderen bij die Engelse oom van Paulina te stoken, en zo zorg ik meteen voor de eer van uw naam, waarover ge zo gevoelig zijt. Luister nu goed, Paulina zal later een goede echtgenote voor Reginald zijn. Al uw kritiek is geen centiem waard. Paulina is wat vrijer en ongedwongener dan onze jonge dames. Maar niemand kan met de vinger naar haar wijzen! En ik ben blij dat we ze geholpen hebben. Laat Reginald zijn eigen weg gaan, waar de weg eerlijk is en recht. Zolang gij u daartegen verzet, zal ik Reginald helpen, daarvoor dient gelukkig mijn fortuin».

«Goed, goed... doch hij moet mij niet meer onder de ogen komen. Ik verstoot hem!» riep de Porteira boos uit.

«Ik ken die redenering... Spaar me de rest. 't Zij zo... Reginald is door u verstoten, maar hij zal voor mij als een zoon zijn, en er niet slecht bij varen».

De Porteira stond op.

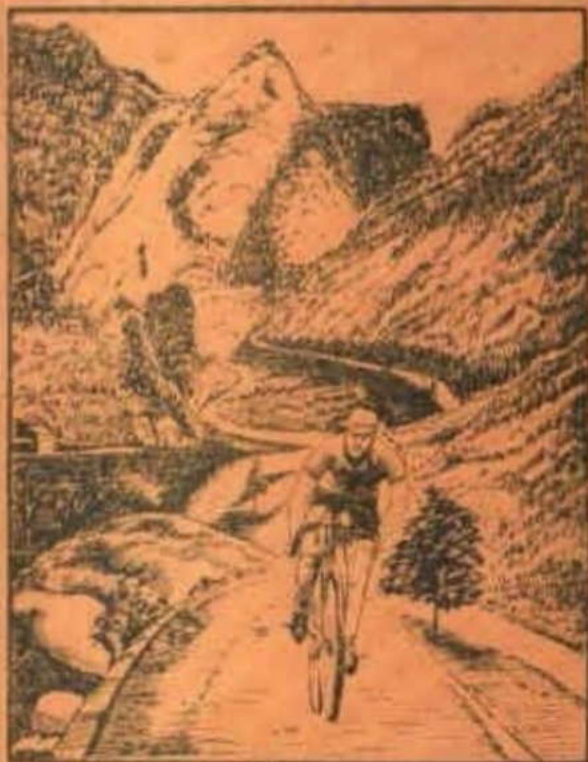
«Dus, gij zijt zeker, dat het gerecht buiten de schaking blijft?»

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

vroeg hij.

«Het is geen schaking, maar een bevrijding. De schurkachtige familie van Paulina de Baarne heeft alle reden om te zwijgen! Ik ben er heel gerust in... En ik heb zoveel schuld als Reginald».

Baron de Porteira ging heen, kalmer toch dan hij gekomen was. de Bontink liet hem uit.

«Gij zijt een onmogelijke mens!» snauwde de Porteira nog en toen verliet hij het huis.

De Bontink sloot de deur.

«En gij zijt een dwingeland en een dwaas», mompelde hij.

Hij keerde in de kamer terug en stookte het vuur op.

«Reginald wordt voortaan nog meer mijn huisgenoot», overwoog hij.

De voogd van Paulina, Sir John Brooks, verbleef er op een fraai landgoed dichtbij het havenstadje Folkestone in Kent. Hij bestuurde een belangrijk koophandelbedrijf te Londen, waarin ook een deel van het bezit van zijn ouderloze nicht belegd was. Hij was verontwaardigd toen hij haar akelig wedervaren vernam. Hij zou de advocaat van de firma opdracht geven om de verdere relatie van Paulina met de familie de Baarne uit Nevele te regelen. Reginald heette hij hartelijk welkom. Hij nodigde hem uit om enkele dagen bij hem te blijven logeren. Met tevreden blik monsterde hij de Vlaamse student.

's Avonds aan tafel en erna nog hadden de jonge mensen nog een hele tijd met de vriendelijke voogd gepraat. Dan vroeg Reginald verlof om zich naar de ruime logeerkamer te begeven. Hij nam nog een verkwikkend bad in de mooie belendende badkamer. Zo een vertrek met glanzend witte kuip, douche en warm stromend water was in 1930 op het Europese vasteland een nog bijna ongekende weelde. Hij kroop welgezend tussen de warme dekens van het brede eikenhouten ledikant.

Even later werd zacht aan de deur van zijn kamer geklopt. Reginald keek op. Het was Paulina, ze had de deur geopend. Haar slanke silhouet in het fijne nachtkleed contrasteerde tegen het zachte licht van de gang. «Mag ik bij u komen», fluisterde ze.

Reginald knikte instemmend, blij verfrast. Hij had zich rechtgezet tegen de achterste sponde van het bed. Paulina sloot behoedzaam de kamerdeur.

«Iedereen slaapt».

Ze kuste Reginald liefdevol. Op zijn beurt nam hij haar teder tegen zich en zoende hartstochtelijk zijn gewillige jonkvrouw. Zijn handen woelden in haar korte blonde haren, over haar jong lichaam. Paulina rilde even.

«Ik blijf vannacht bij u, Reginald, mijn lieve jongen», sprak ze ernstig. «Bemin me, ge zijt de eerste, de enige...»

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM